

การเปิดรับ ความต้องการ และการมีส่วนร่วม รายการโทรทัศน์ ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการ ร่วมมือ ร่วมใจของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

Exposure, Requirement, and Participation of People in Bangkok for the TV Program of Social Services Type “Ruam Mue Ruam Jai”

คมกริช มหามนตรี*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปิดรับรายการ ความต้องการและการมีส่วนร่วม ต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับ ความต้องการ และการมีส่วนร่วมจากรายการประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย

การวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง ของผู้ชมรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ ผลประกอบการหาค่าแจกแจงความถี่ ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบหาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 21-25 ปีประกอบอาชีพเป็นพ่อบ้านแม่บ้านมีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรีและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่างไม่เกิน 10,000.- บาท กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับรายการร่วมมือ ร่วมใจในระดับสูงรับชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ 7-8 ครั้งต่อเดือนและดูเพื่อแก้ไขปัญหาส่วนตัว และสังคมมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความต้องการต่อรายการร่วมมือ ร่วมใจโดยเฉลี่ยอยู่ใน

ระดับมาก ส่วนใหญ่มีความต้องการให้มีการนำเสนอเนื้อหาที่มีประโยชน์/ใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุดประเด็นการมีส่วนร่วมจากรายการร่วมมือ ร่วมใจอยู่ในระดับมาก ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็น/ติชมรายการโดยการโทรศัพท์หรือส่งSMS ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปริมาณการเปิดรับกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อรายการประเภทช่วยเหลือสังคมรายการ ร่วมมือ ร่วมใจพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันส่วนความต้องการกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อรายการประเภทช่วยเหลือสังคมรายการร่วมมือ ร่วมใจ มีความสัมพันธ์กัน

คำสำคัญ : รายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม ร่วมมือ ร่วมใจ, การเปิดรับ, ความต้องการ, การมีส่วนร่วม

Abstract

This research's objective is to study exposure, requirement and participation of people for the TV program of social services type. The research is done through sample surveys with following variables: gender, age, educational level, career, and income. The research studies the relationship between exposure, requirement, and participation of people in the TV program of social services

* นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

type – “Ruam Mue Ruam Jai” on the National Broadcasting Services of Thailand.

The survey research used the questionnaires to collect data from sample of 400 TV viewers in Bangkok who watch the TV program of social services type -- “Ruam Mue Ruam Jai”. The data collection is done by the results analysis, consisting of the analysis of frequency distributions, percentages, means, and standard deviation. It also investigates relationship between two variables by Pearson’s correlation coefficient method. From the research results, most sample persons are men between 21-25 years old. They are house husbands with less than a bachelor’s degree education and average income of less than 10,000 baht per month. The sample watch the “Ruam Mue Ruam Jai” program about 7-8 times per month. They mostly watch it in order to solve personal and social problems. Most of the sample have high requirement for “Ruam Mue Ruam Jai” program. They mostly need the program that presents the useful contents for daily life. The participation of the program’s viewers is high. Most of them send their comments for the program by telephone or SMS. From the research, exposure of Bangkok people in the program is not correlated with their participation. However, requirement and participation of Bangkok people in the TV program of social services type -- “Ruam Mue Ruam Jai” are correlated to each other.

Keywords : The TV Program of Social Services Type “Ruam Mue Ruam Jai” , Exposure, Requirement, Participation

บทนำ

วิทยุโทรทัศน์นับเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่มีบทบาทหน้าที่ในการถ่ายทอด รายงานเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมให้ประชาชนได้รับรู้และมีบทบาทที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคนโดยการให้ข่าวสาร ให้การศึกษาเพิ่มพูนความรู้ ให้ความคิดเห็น ให้ความบันเทิงและความเพลิดเพลิน นอกจากนี้สื่อโทรทัศน์ยังเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดสื่อหนึ่งเพราะมีทั้งภาพ สี เสียง สามารถสื่อไปสู่ผู้รับให้เห็นจริงได้อย่างกว้างขวางแพร่หลายในเวลาอันรวดเร็วและจากการสำรวจของสำนักต่างๆพบว่าสื่อโทรทัศน์มักจะติดอันดับการเป็นสื่อที่ได้รับความเชื่อถือจากประชาชนผู้บริโภคข่าวสารมากที่สุดเพราะผู้ชมสามารถสัมผัสได้ทั้งภาพและเสียงโดยได้เห็นและได้ยินทำให้คนรับรู้ถึงร้อยละ 88 ฉะนั้นวิทยุโทรทัศน์จึงมีคุณสมบัติในการพัฒนาเพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะคติ ความซาบซึ้ง ค่านิยม ตลอดจนทักษะต่างๆ

สถานีโทรทัศน์แต่ละสถานีได้มีการนำเสนอรูปแบบรายการต่างๆ เช่น รายการข่าว รายการเพื่อการศึกษา รายการด้านแสดงความคิดเห็น รายการเพื่อความบันเทิง หรือรายการตามกลุ่มเป้าหมายต่างๆ ที่สอดคล้องกับนโยบายของสถานี และมีเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอที่ตรงกับความต้องการของผู้ชมมากที่สุด นอกจากรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาในการนำเสนอเพื่อการเผยแพร่ข่าวสารให้ความรู้และความบันเทิงแล้วยังได้มีการพัฒนารูปแบบรายการโดยมุ่งเน้นให้ผู้ชมและผู้ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวมหรือเรื่องราวต่างๆที่กำลังเป็นกระแสของสังคมและเป็นที่น่าสนใจของประชาชนในขณะนั้น รวมทั้งมุ่งเน้นให้ผู้ชมตระหนักถึงการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาของชุมชนและสังคม สร้างความสัมพันธ์ที่ดีของคนในสังคมและเป็นการนำเสนอเพื่อแสดงให้เห็นถึงหน้าที่รับผิดชอบที่สื่อควรมี

ต่อสังคมมากขึ้นรวมทั้งเป็นสื่อกลางในการรับเรื่องร้องทุกข์ในเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นกับประชาชน ชุมชน และสังคมด้วยการผลิตรายการประเภทบริการสาธารณะอันมีลักษณะเพื่อประกาศแจ้งความเรื่องที่มีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของประชาชนโดยส่วนรวม เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชนและมุ่งสร้างสังคมให้สงบสุขมากขึ้น

รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 ซึ่งออกอากาศทุกวันจันทร์-อังคาร เวลา 14.00-15.00 น. เป็นรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม โดยผลิตรายการเป็นรายการสด นำเสนอเนื้อหาและประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อคนทั้งในชุมชนและสังคมโดยรวมเช่นการทุจริต/คอร์รัปชัน ต้มตุ๋น/หลอกลวง การค้าประเวณี อาชญากรรม เงินกู้ ยาเสพติด แรงงาน ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องสาธารณสุขโรคพื้นฐาน ปัญหากฎหมายที่มีเรื่องกฎหมายมาเกี่ยวข้อง การช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์แก่ผู้ที่เดือดร้อน โดยรายการร่วมมือ ร่วมใจได้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางและเป็นช่องทางสื่อสารเปิดโอกาสให้ประชาชนที่มาร้องเรียนในเรื่องต่างๆมีส่วนร่วมในการนำเสนอปัญหาหรือความทุกข์ที่เกิดขึ้นจริงด้วยตนเอง

นอกจากนี้รายการร่วมมือร่วมใจได้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการประสานไปยังบุคคลหรือหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือแก้ไขหรือบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งเพื่อให้คนในสังคมได้ตระหนักถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการยามทุกข์ยากหรือเมื่อยามเกิดเหตุวิกฤตต่างๆและเป็นกระจุกสะท้อนเรื่องราวต่างๆอันเป็นประโยชน์แก่คนในสังคมเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและรับรู้ถึงปัญหาหรือเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมเพื่อหลีกเลี่ยงและหาแนวทางแก้ไขสร้างความเข้าใจอันดีให้เกิดขึ้นในสังคมไทย โดยประเทศนี้เปิดโอกาสให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในรายการ ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้ศึกษาวิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจว่าประชาชนมีการติดตามรับชมรายการมากน้อย

เพียงใดและติดตามรับชมรายการเพื่อวัตถุประสงค์อะไรมากที่สุด ด้านความต้องการต่อรายการร่วมมือ ร่วมใจว่าต้องการให้ทางรายการปรับปรุงและเพิ่มเนื้อหารายการด้านใดบ้างและด้านการมีส่วนร่วมต่อรายการรายการร่วมมือร่วมใจ ว่าควรมีเพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรายการร่วมมือร่วมใจอย่างไรบ้าง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบในการนำเสนอในด้านต่างๆ เช่นด้านเนื้อหา รายการ ด้านเทคโนโลยี เทคนิคในการนำเสนอให้ตรงกับความต้องการและการมีส่วนร่วมของประชาชนและทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ ผู้ชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ระหว่างเดือน พฤศจิกายน - ธันวาคม พ.ศ. 2555 โดยอาศัยการใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane เป็นเกณฑ์ในการกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และกำหนดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ไม่เกิน 5% หรือระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 คน วิธีการสุ่มตัวอย่างพิจารณาจากการแบ่งเขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร ตามเกณฑ์ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยจำนวน 50 เขตออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ เขตชั้นใน เขตชั้นกลาง และเขตชั้นนอก ดังนี้ (ค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555, จาก <http://www.dopa.go.th>)

1. เขตกรุงเทพมหานครชั้นในมีทั้งหมด 21 เขต ได้แก่ พระนคร ปทุมวัน บางรัก สาทร ป้อมปราบศัตรูพ่าย สัมพันธวงศ์ ยานนาวา บางคอแหลม ดุสิต บางซื่อ พญาไท ราชเทวี ธนบุรี ห้วยขวาง คลองเตย จตุจักร คลองสาน บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ดินแดง และ วัฒนา
2. เขตกรุงเทพมหานครชั้นกลางมีทั้งหมด 18 เขต ได้แก่ พระโขนง ประเวศ บางเขน บางกะปิ ลาดพร้าว บึงกุ่ม บางพลัด ภาษีเจริญ จอมทอง ราษฎร์บูรณะ สวนหลวง บางนา ทุ่งครุ

บางแค วังทองหลาง คันนายาว สะพานสูง และสายไหม

3. เขตกรุงเทพมหานครชั้นนอกมีทั้งหมด 11 เขต ได้แก่ คลองสามวา ดอนเมือง หลักสี่ ดลิ่งชัน หนองจอก มีนบุรี ลาดกระบัง หนองแขม บางบอน บางขุนเทียน และทวีวัฒนา

จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เพื่อให้ข้อมูลมีลักษณะกระจายและครอบคลุม ซึ่งประกอบได้ด้วย

ขั้นตอนที่ 1 : ในแต่ละกลุ่มเขตใช้วิธีการคัดเลือกตัวอย่างแบบอิงทฤษฎีความน่าจะเป็น ใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยจับสลากเขตการปกครองมา 1 ใน 5 จากจำนวน 3 กลุ่มเขต ได้แก่ กลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นใน 5 เขต กลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง 3 เขต และกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นนอก 2 เขต ซึ่งได้ผล ดังนี้

1. กลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นใน 5 เขต ได้แก่ เขตปทุมวัน เขตสาทร เขตพญาไท เขตห้วยขวาง และเขตคลองเตย

2. กลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง 3 เขต ได้แก่ เขตบางเขน เขตลาดพร้าว และเขตบางนา

3. กลุ่มเขตกรุงเทพมหานครชั้นนอก 2 เขต ได้แก่ เขตมีนบุรี และเขตทวีวัฒนา

ขั้นตอนที่ 2 : ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเขตที่สุ่มมาได้แบบบังเอิญจำนวน 10 เขต เขตละ 40 คนตามสถานที่ต่างๆ คือ ในห้างสรรพสินค้า ตามออฟฟิศ หรือสำนักงานทั่วไป และตามชุมชนรวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานะภาพส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้การศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการ

ร่วมมือ ร่วมใจ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความต้องการในการรับชมรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ลักษณะคำถามเป็นชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของ Likert Scale จำนวน 14 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการรับชมรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ลักษณะคำถามเป็นชนิดมาตราส่วนแบบประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของ Likert Scale จำนวน 12 ข้อ แบบสอบถามในการวิจัยนี้อาศัยรูปแบบจากเครื่องมือในการวิจัยของ นงฤดี วงษ์จันทร์ (2548) ศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความพึงพอใจ และความต้องการ ของผู้อ่านหนังสือพิมพ์คมชัดลึก โดยผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงและทำการทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นได้ค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ดีก่อนนำมาใช้ในการเก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายข้อมูลตัวแปรต่างๆที่ศึกษานำเสนอข้อมูลด้วยตารางแจกแจงความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแบบ t-test และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) และการทดสอบรายคู่ของเชฟเฟ้ (Scheffe) ในการอธิบายค่าความแตกต่างระหว่างสถานภาพของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครในปริมาณการเปิดรับ ความต้องการ และการมีส่วนร่วมในรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ และใช้ค่าทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการเปิดรับกับการมีส่วนร่วม ในรายการร่วมมือ ร่วมใจ และความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการกับการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือ ร่วมใจ

ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจ ผู้วิจัยพิจารณาเฉพาะความถี่และระยะเวลาในการชม ซึ่งได้ตั้งชื่อตัวแปรใหม่ว่า “ปริมาณการเปิดรับรายการ”

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่รับชมรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย จำนวน 400 คน พบว่าเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยส่วนใหญ่อายุเฉลี่ยระหว่าง 21 – 30 ปี และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นพ่อบ้านแม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 5,001 – 10,000.- บาทและมีการศึกษาระดับต่ำกว่าระดับปริญญาตรีปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจ 7-8 ครั้งต่อเดือนมากที่สุด และรองลงมามีปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจ 4 –5 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยมีระยะเวลาในการรับชมรายการร่วมมือร่วมใจ ตลอดทั้งรายการที่ออกอากาศมากที่สุด วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ในการรับชมรายการร่วมมือร่วมใจดูเพื่อแก้ปัญหาส่วนตัวและสังคมมากที่สุด

2. ความต้องการในรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคมรายการร่วมมือร่วมใจ กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีความต้องการต่อรายการประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ในระดับมาก ทั้งนี้ผู้ชมส่วนใหญ่มีความต้องการต่อรายการร่วมมือร่วมใจนำเสนอเนื้อหาที่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้กับผู้ชมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 รองลงมามีความต้องการให้เพิ่มเนื้อหาเพื่อป้องกันการถูกเอารัดเอาเปรียบจากรัฐ/เอกชน/ผู้ประกอบการ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และมีความต้องการให้เพิ่มวันออกอากาศให้มากขึ้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32

3. การมีส่วนร่วมในรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคมรายการร่วมมือร่วมใจ กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการมีส่วนร่วมต่อรายการประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ในระดับมาก ทั้งนี้ผู้ชมส่วนใหญ่มีการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือร่วมใจในการแสดงความคิดเห็น/ติชมรายการผ่านทางโทรศัพท์หรือส่งSMSมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 ประเด็นรองลงมาคือการมีส่วนร่วมในชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยตนเองหรือทางโทรศัพท์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 และการมีส่วนร่วมในรายการร่วมวางแผนและกำหนดรูปแบบเนื้อหารายการมีความเหมาะสมน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27

จากการเปรียบเทียบ ปริมาณการเปิดรับของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ที่มีสถานภาพแตกต่างกัน พบว่าเพศต่างกัน มีปริมาณการเปิดรับไม่แตกต่างกัน

จากการเปรียบเทียบความต้องการของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ที่มีสถานภาพแตกต่างกันพบว่าเพศต่างกัน มีความต้องการต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

จากการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ที่มีสถานภาพแตกต่างกันพบว่าเพศต่างกัน มีการมีส่วนร่วมในรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปรที่ทำการศึกษาพบว่าปริมาณการเปิดรับกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือร่วมใจ ไม่มีความสัมพันธ์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปรที่ทำการศึกษา พบว่า ความต้องการกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการ ร่วมมือ ร่วมใจ มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ทั้งนี้เป็นความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง แสดงว่าหากผู้ชมมีความต้องการรายการมากจึงเกิดการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือ ร่วมใจมาก หรือ หากผู้ชมมีความต้องการในรายการน้อยก็จะมีการมีส่วนร่วมในรายการน้อย

สรุปและวิจารณ์ผล

1. สถานภาพส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งหมดจำนวน 400 คน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยส่วนใหญ่อายุเฉลี่ยระหว่าง 21 – 30 ปี และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นพ่อบ้านแม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 5,001 – 10,000.- บาท มากที่สุด และมีการศึกษาระดับต่ำกว่าระดับปริญญาตรีมากที่สุด ปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือร่วมใจทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือ ร่วมใจ 7-8 ครั้งต่อเดือนมากที่สุด และรองลงมา มีปริมาณการ เปิดรับรายการร่วมมือ ร่วมใจ 4 –5 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยมีระยะเวลาในการรับชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ ตลอดทั้งรายการที่ออกอากาศมากที่สุด วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ในการรับชมรายการร่วมมือ ร่วมใจดูเพื่อแก้ปัญหาส่วนตัวและสังคมมากที่สุดนอกจากการรับชมรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการในด้านคำแนะนำเนื้อหาที่มีประโยชน์/และนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้มากที่สุด รองลงมา มีความต้องการเพิ่มเนื้อหาเพื่อป้องกันการถูกเอารัดเอาเปรียบจากรัฐ/เอกชน/ผู้

ประกอบการและเพิ่มวันออกอากาศให้มากขึ้นมีความต้องการน้อยที่สุด ประเด็นการมีส่วนร่วมจากรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการมีส่วนร่วมจากรายการร่วมมือ ร่วมใจ ในระดับมาก โดย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความแสดงความคิดเห็น/ติชมรายการโดยผ่านการโทรศัพท์หรือส่งข้อความสั้น SMS รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในรายการโดยชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยตนเองหรือโทรศัพท์ และการร่วมวางแผนและกำหนดรูปแบบเนื้อหาในรายการมีส่วนร่วมในรายการน้อยที่สุด จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้ชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ ที่มี เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีปริมาณการเปิดรายการร่วมมือ ร่วมใจไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของนางสาวภัทวดี ท้วจบ (2551) ที่ศึกษาเรื่อง การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคติ ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่พบว่าความแตกต่างของลักษณะประชากรแตกต่างกันมีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคของสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประกิจ ณ สมบูรณ์ (2544) การวิจัยเรื่อง “บทบาทของรายการข่าวบันเทิงที่มีผลต่อการตัดสินใจชมภาพยนตร์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมวัยรุ่นที่แตกต่างกันในการเปิดรับชมรายการข่าวบันเทิงและการตัดสินใจชมภาพยนตร์และเพื่อศึกษาถึงบทบาทของรายการข่าวบันเทิงที่มีผลต่อการตัดสินใจชมภาพยนตร์ของผู้ชมวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับชมรายการข่าวบันเทิงและการตัดสินใจชมภาพยนตร์ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีการเปิดรับชมรายการข่าวบันเทิง และมีการตัดสินใจ

ใจชมภาพยนตร์แตกต่างกัน ส่วนรายการข่าว บันเทิงพบว่า มีผลต่อการตัดสินใจชมภาพยนตร์ ของผู้ชมกลุ่มวัยรุ่นในระดับปานกลาง จากการวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสรุปงานวิจัย ตัวแปรที่ศึกษาเกี่ยวกับปริมาณการเปิดรับรายการ ร่วมมือ ร่วมใจ พบว่ารายการร่วมมือ ร่วมใจ ทาง สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยเป็นรูปแบบ รายการพูดคุยลักษณะหนึ่ง แต่ไม่ใช่เป็นการพูดคุย กับผู้ชมโดยตรง หากแต่เป็นการพูดคุยระหว่าง ผู้ดำเนินการอภิปราย หรือผู้ดำเนินรายการกับ ผู้ร่วมรายการ ซึ่งอาจจะมีตั้งแต่ 2-4 คน ผู้ร่วม รายการมักจะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ ความ สามารถมีประสบการณ์ มีความเชี่ยวชาญหรือ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้ออภิปราย ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่เชิญมาร่วมรายการแต่ละครั้งควรมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้ชมจะได้รับรู้ในทรรศนะหรือมุมมอง ที่แตกต่างกันไป โดยหัวข้อที่หยิบยกมาอภิปราย ในรายการ ควรเป็นหัวข้อที่กำลังเป็นที่สนใจ ของ สังคมในขณะนั้น ซึ่งผู้จัดรายการ จะต้องเป็นผู้ กำหนดขึ้นมา ผู้ดำเนินรายการจะเป็นผู้ทำหน้าที่ พูดกล่าวนำถึงหัวข้อที่หยิบยกมาอภิปราย คอย ป้อนประเด็นคำถามให้ผู้ร่วมรายการแต่ละคน ได้ ร่วมแสดงทรรศนะคติและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ที่ละคน อย่างมีกติกาและมารยาทและต้องคอย ควบคุมการอภิปรายให้อยู่ในขอบเขตของประเด็น ที่กำหนดไว้ ผู้ดำเนินรายการจะทำหน้าที่เป็น เพียงผู้นำการอภิปรายและสรุปความคิดเห็นของ ผู้ร่วมอภิปราย ในช่วงจังหวะที่เหมาะสมเท่านั้น จะไม่ร่วมแสดงทรรศนะและความคิดเห็นเหมือน รายการสนทนา

2. ความต้องการต่อ รายการร่วมมือ ร่วมใจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรายการร่วมมือ ร่วมใจทาง สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ที่มี เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ ที่แตกต่างกัน มีความ ต้องการต่อรายการโทรทัศน์ประเภทช่วยเหลือ สังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมมาตร คงชื่นสิน (2553) การเปิดรับและความต้องการรายการ โทรทัศน์ของผู้สูงอายุในกรุงเทพมหานคร การ

วิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการ เปิดรับรายการโทรทัศน์ และความต้องการรายการ โทรทัศน์ของผู้สูงอายุในกรุงเทพมหานคร โดยใช้ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุที่มีความแตกต่างกันในด้านเพศและระดับ การศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการเนื้อหารายการ โทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน ผู้สูงอายุที่มีความแตกต่าง กันในด้านอาชีพและสถานภาพทางเศรษฐกิจส่วน ใหญ่มีความต้องการเนื้อหารายการโทรทัศน์แตก ต่างกัน

3. การมีส่วนร่วมของกลุ่มตัวอย่างใน รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ แห่งประเทศไทย ที่มี เพศ อายุ อาชีพ รายได้ มีการมีส่วนร่วมในรายการข่าวร่วมมือ ร่วมใจทาง สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่า การมีส่วนร่วมของรายการร่วมมือ ร่วมใจในการแสดงพลังที่จะเฝ้าระวังความไม่ เหมาะสมของเนื้อหาหน้าจอโทรทัศน์ ในกรณีดังกล่าว ทำให้ภาพของการการมีส่วนร่วมในระดับ หน้าจอโทรทัศน์ มีความชัดเจน และสามารถ แสดงศักยภาพที่จะเป็นผู้กำหนดคุณภาพเนื้อหา และช่วงเวลาของรายการโทรทัศน์ได้เอง ใน หลายๆ ครั้ง เราจะพบอีกเช่นกันว่า รายการ โทรทัศน์ที่ผู้ดำเนินรายการหรือร่วมในรายการ ทำให้ อยากเข้าไปมีส่วนร่วมคือการเข้าไปอยู่ใน รายการโทรทัศน์ในฐานะของผู้ดำเนินรายการ ผู้ร่วมรายการ นอกเหนือไปจากนั้น การมีส่วนร่วม ในการขับเคลื่อนเชิงนโยบายแต่จากอดีตที่ ผ่านมา ถึงแม้จะมีทฤษฎีความรู้ในเรื่องของการ มีส่วนร่วมของรายการร่วมมือ ร่วมใจทางสถานี วิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ซึ่งจะช่วยให้เกิด การเฝ้าระวังคุณภาพของเนื้อหารายการโทรทัศน์ กลับเกิดขึ้นไม่ได้จริง มีเพียงการเคลื่อนไหวใน กลุ่มเด็ก เยาวชน ครอบครัว และองค์กรพัฒนา เอกชน แต่ทว่ายังไม่มีความต่อเนื่อง ที่เพียงพอ สำหรับการมีส่วนร่วมในผ่านทาง โทรทัศน์เอง อุปสรรคที่สำคัญก็คือ การขาดความ รู้ความเข้าใจของผู้ผลิต รวมทั้งการละเลยเพิกเฉย ต่อความเป็นต้นแบบที่ดีของเด็ก เยาวชน ที่ร่วม

ในรายการ ของผู้ผลิตที่ต้องการเรียกคะแนนระดับความนิยมเชิงปริมาณของผู้ชม และต้นเหตุที่สำคัญก็คือ การขาดสถาบันวิชาชีพที่จะช่วยวางกรอบของจริยธรรมในการผลิตรายการ และการขาดซึ่งสถาบันวิชาการเพื่อให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการผลิตรายการสำหรับเด็ก เยาวชน และครอบครัว ในขณะที่ การให้เด็ก เยาวชนและครอบครัวมีโอกาสในการเป็นเจ้าของผลงานในฐานะผู้ผลิตรายการ ยังขาดทั้งอุปกรณ์ ความรู้ในการผลิต แรงจูงใจที่จะผลิตอย่างต่อเนื่อง ช่องทางของการการออกอากาศรายการที่ตนเองผลิต

4. ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการเปิดรับกับการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือ ร่วมใจ พบว่า ปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมต่อรายการร่วมมือ ร่วมใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิระนันท์ บุรณะโสภณ (2538) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคิด และการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ชมการเปิดรับข่าวสารการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แต่พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร เกี่ยวกับการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจนั้นมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกต่อ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์ ทัศนคติและการเปิดรับข่าวสารจากสื่อวิทยุ และสื่อแผ่นพับ เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลในการอธิบายการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

5. ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการกับการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือ ร่วมใจ พบว่า ปริมาณการเปิดรับรายการร่วมมือ ร่วมใจทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย พบว่าระดับความต้องการต่อรายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมจากรายการประเภทช่วยเหลือสังคมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสวภัทร ปุยพันธ์ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ศึกษากรณีสถานีวิทยุชุมชนร่วมด้วยช่วยกัน โดยศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมการใช้สื่อวิทยุชุมชนของผู้ฟังที่มีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาในรายการร่วมด้วยช่วยกันรวมทั้งศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหในรายการร่วมด้วยช่วยกันมีดังนี้ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม ความเชื่อถือในรายการมีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญห กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม ผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและผู้ที่มีระดับความเชื่อถือในรายการร่วมด้วยช่วยกันในระดับสูงจะมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหในระดับสูงโดยการช่วยเหลือ ณ ที่เกิดเหตุและเข้าร่วมในโครงการของรายการร่วมด้วยช่วยกันส่วนระดับแรงจูงใจทางจิตวิทยาพบว่าแรงจูงใจที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมได้แก่ความต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมส่วนประเด็นความต้องการกับการมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือ ร่วมใจ มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางกล่าวคือผู้ชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ มีความต้องการให้รายการร่วมมือ ร่วมใจ นำเสนอเนื้อหาที่มีประโยชน์/และนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันมากทำให้การมีส่วนร่วมในรายการร่วมมือร่วมใจมากด้วยตัวอย่างเช่นมีการแสดงความความคิดเห็นและติชมรายการผ่านทางโทรศัพท์และการส่งข้อความสั้น (SMS) ผ่านทางรายการร่วมมือ ร่วมใจ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

รายการร่วมมือร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย เป็นรายการที่ประชาชนให้ความสนใจติดตามชม เนื่องจากผู้ชมสามารถนำความรู้ที่ได้จากรายการร่วมมือ ร่วมใจไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และยังทำให้มีความรู้เบื้องต้นในด้านกฎหมายเพิ่มขึ้นเพราะในรายการมีการให้คำปรึกษาปัญหากฎหมายอีกทั้งเห็นว่าการรับชมรายการร่วมมือ ร่วมใจ สามารถทำให้สังคมในเมืองเกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่เอารัดเอาเปรียบกันในชุมชน ทั้งนี้ รายการร่วมมือ ร่วมใจ ควรต้องมีการพัฒนาและนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้เพื่อให้เป็นการปรับปรุงรูปแบบเนื้อหารายการในผลิตรายการให้ทันสมัยส่วนในเรื่องความต้องการของผู้ชมควรเพิ่มเนื้อหารายการที่มีประโยชน์และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและวิธีการนำเสนอรายการให้สอดคล้องและเหมาะสมกับกลุ่มผู้ชมทุกกลุ่มที่มีความแตกต่างกันและมีการเปิดช่องทางการร้องเรียนเรื่องราวการร้องทุกข์ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมให้ครอบคลุมทั่วประเทศซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของสื่อสาธารณะที่ควรยึดถือเพื่อสะท้อนความหลากหลายของสังคมและเป็นพื้นที่ให้กับกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเฉพาะต่างๆ อย่างเหมาะสมทั้งในชุมชนและระดับชาติ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น ซึ่งเป็นกรอบการวิจัยที่ค่อนข้างจำกัด ดังนั้น จึงควรมีการศึกษา ในหัวข้อเดียวกันนี้ กับประชาชนในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศด้วย เพื่อจะได้ทราบความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนทั่วประเทศ ซึ่งอาจทำให้ได้รับมุมมองที่หลากหลายเพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุง พัฒนารายการประเภทช่วยเหลือสังคมในโอกาสต่อไป

2. ควรมีการศึกษาประเด็นอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น ด้านรูปแบบ เนื้อหา และทัศนคติของผู้ชม รายการประเภทช่วยเหลือสังคม ซึ่งจะสามารถทราบข้อมูลต่างๆ เพิ่มขึ้น เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงรายการให้ตรงกับความต้องการของผู้ชมอย่างแท้จริง

3. ควรมีการศึกษา รูปแบบ เนื้อหา และรายละเอียดต่างๆ ของรายการประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจของสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย เพื่อเปรียบเทียบกับรายการประเภทช่วยเหลือสังคม ของสถานีโทรทัศน์ช่องอื่นๆ เพื่อนำมาพัฒนา รูปแบบของรายการให้มีความทันสมัย น่าสนใจ และเพิ่มความนิยม ความสนใจ ของรายการประเภทช่วยเหลือสังคม ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย

4. ควรมีการศึกษาวิจัย ความต้องการ ความนิยม และการมีส่วนร่วม ของรายการประเภทช่วยเหลือสังคม รายการร่วมมือ ร่วมใจ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย เป็นประจำทุก 6 เดือน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการผลิตและพัฒนารายการร่วมมือ ร่วมใจ ให้มีความน่าสนใจ และทันสมัยอยู่ตลอดเวลา

5. ควรมีการศึกษาและวิจัยด้านความต้องการและการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน เพราะภาคประชาชนเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญของสังคม

6. การวิจัยครั้งต่อไป อาจใช้การวิจัยเชิงคุณภาพบ้าง เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกกับ ผู้ชม ให้มีความหลากหลาย การสังเกต เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนสำหรับการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบรายการต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครอง. (2555). ตรวจสอบข้อมูลประชากรและบ้าน ณ ฐานข้อมูลปัจจุบัน. ค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน 2555, จาก http://www.dopa.go.th/upstat_m.html
- นงฤดี วงษ์จันทร์. (2548). พฤติกรรมการเปิดรับ ความพึงพอใจ และความต้องการของผู้อ่านหนังสือพิมพ์คมชัดลึก. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประกิจ ณ สมบูรณ์. (2544). บทบาทของรายการข่าวบันเทิงที่มีผลต่อการตัดสินใจชมภาพยนตร์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีระนันท์ บุระโสมภณ. (2537). พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภักวดี ท้วจบ. (2551). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมมาตร คงชื่นสิน. (2553). การเปิดรับและความต้องการรายการโทรทัศน์ของผู้สูงอายุในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สวภัทร ปุยพันธ์. (2543). การมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ศึกษากรณี สถานีวิทยุชุมชนร่วมด้วยช่วยกัน. พัฒนาชุมชนมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.